

[Arne Melchior]

af den grund, at vi ikke kender de enkelte sager, aldrig har haft akterne og ikke har haft mulighed for indsigt, så det siger ganske sig selv. Og vi har ikke anfægtet den, og vi vil ikke beskyldes for at anfægte den.

Så skal jeg gøre opmærksom på, hvad fru Mimi Jakobsen sagde i radioen forleden dag og nogle ordførere har været inde på i dag, nemlig det spørgsmål: Kan nogle, der altså råber højt, gøre opmærksom på sig selv, anker meget, risikere at få en særbehandling ikke direkte på bekostning af nogle andre, men altså alligevel bedre, end nogle andre af dem, der har forholdt sig mere stille, kunne få? Der har i formiddags været talt meget om forskelsbehandling og særlovgivning. Fru Birthe Rønn Hornbech var bl.a. meget inde på det. Så må man jo spørge sig: Javel, men særlige omstændigheder kan jo godt berettigede en anderledes behandling. At man behandler alle ens, er jo ikke tegn på den højere retfærdighed. Der skal være lighed for loven, men så længe mennesker og omstændigheder er forskellige, kan man ikke bare sige: Når vi i det og det tilfælde plejer at handle sådan og sådan, så handler vi sådan også i tilfælde, hvor der er nogle helt andre omstændigheder.

Derfor vil jeg bruge hovedparten af min tid på at undersøge dette, forsøge at bidrage til at vise, at der er nok nogle forhold, der er forskellige, anderledes, særlige, i forhold til mange andre flygtningesager.

En ting, der falder i øjnene, er, at der her er tale om statsløse mennesker. Der kan være enkelte andre i det samlede antal af flygtninge, men det er noget typisk for disse, og det er nok kun få andre, som det samme gælder for. Det er altså et særligt forhold.

Det andet særlige forhold er, at her er tale om et besat land, om et land, der ikke er herre i eget hus, men hvis regering fungerer på nåde og unåde fra en anden regering. Det er det syriske politi og militær, der har jurisdiktionen i Beirut's lufthavn, og der opererer en række uafhængige militser. Det er jo ikke det samme i andre lande, til hvilke der sker tilbagesendelse.

Disse særøstændigheder har jo også ført til, at en række andre europæiske lande så godt som ikke eller slet ikke sender netop den type af flygtninge tilbage til Beirut i Libanon. Så der er altså andre, der har fundet ud af, at her er der nogle særlige omstændigheder.

Så må vi jo også spørge: Vil Libanon i det hele taget lukke dem ind? Og kan Libanon lukke dem ind? Også her har vi en mærkværdig sendrægtig og – jeg er nødt til at sige det – mistænkeliggørende forsinkelse af nogle svar til Folketinget. Udenrigsudvalget – det er ikke justitsministerens ressort – spørger i spørgsmål 25 og 26 af 8. november 1991 udenrigsministeren om, hvad det er, der ved et besøg af danske myndigheder den 18. september i fjor er foregået i Libanon, i Beirut. Hvornår svarer udenrigsministeren på det? Den 28. januar! Der går 2½ måned godt og vel, før det svar foreligger, og det fik vi altså i hånden i forgårs. Jeg har i går i Udenrigsudvalget tilladt mig at stille et nyt spørgsmål til udenrigsministeren, nemlig: Hvilken virkning af resultatet af møder med de libanesiske myndigheder – såkaldte – kan man uddrage, når det rent faktisk er syriske myndigheder, der har i hvert fald en væsentlig del af jurisdiktionen de facto i Libanon, herunder i Beirut og i denne bys lufthavn?

Så er der andre ting, som gør disse sager specielle og anderledes. Fru Mimi Jakobsen var inde på det, da hun var på talerstolen i formiddags. Er der foregået en nedprioritering, således som det mere end antydes dels i månedsbladet, jeg tror nok, det hedder Press, i en udgave på 16 sider, der kun omhandler disse ting, og dels også i en lang artikel i Weekendavisen sidste fredag? Har systemet særbehandlet disse sager? Har systemet selv en del af skylden for sagspuklen? Hvordan kan det være, at der i gentagne tilfælde er gået over et halvt år fra en persons ankomst, hvor første interview af den person foregår, og indtil andet interview foregår? Det kan jo ikke have noget med ankeadgang eller forhaling fra vedkommende flygtnings side at gøre. Hvorfor varer det så længe? Er der sket en praksisændring i antallet af medarbejdere, i måden at behandle på?

Et andet spørgsmål: Hvor mange af dem, der ikke har klaget, og som er blevet afvist for så og så længe siden, er blevet udvist, og hvorfor er de ikke blevet udvist? Er der et bimotiv om, at man gerne vil lave en pukkell, således at det hele pludselig skal se eksplosivt ud og op-hidse flest mulige mennesker i dette land? Det er ikke noget, jeg har svar på, men jeg stiller disse spørgsmål i fortsættelse af fru Mimi Jakobsens spørgsmål i formiddags. Vi skulle jo nødig behøve at danne os ubehagelige paralleller!